

HNUTÍ PRO ŽIVOT ČR

2 – 3 Zprávy a oznámení | 4 – 6 Rozhovor s Otakárem a Janou | 7 – 8 Lidská embrya | 9 – 12 Potrat znásilněným nepomáhá
13 Z vašich dopisů | 14 Poradna Aqua vitae | 15 Nabídka materiálů | 16 Manipulace s veřejností

4 / 2013 / Informační oběžník občanského sdružení Hnutí Pro život ČR / prosinec 2013

Běda, konzervativní kruhy jsou stále silnější!

Na stanici Český rozhlas Plus v diskusním pořadu *Pro a proti*, v němž se hovořilo mj. i o téměř dvou milionech podpisů Evropanů pod iniciativou *Jeden z nás*, si jedna účastnice debaty postěžovala, jak podobné konzervativní aktivity v Evropě sílí a v mnoha státech světa se omezuje přístup k potratům. Bohu díky. Nakonec i debata v rádiu skončila prakticky pro ochranu života dětí před narozením a ve prospěch důstojnosti žen-matek. Nejsme ještě národem, kterému by bylo zcela jedno, zda se děti před narozením u nás zabíjejí nebo ne. I reakce lékařů, vědců, umělců i politiků na projekt pomoci těhotným ženám nuceným k umělým potratům jsou jednoznačně pozitivní (viz str. 15).

Poprosili jsme katolické biskupy, zda již nenazrál ve společnosti čas začít mluvit stejně otevřeně a veřejně, jako to učinili biskupové na Slovensku. Ti zorganizovali nedávno Národní pochod pro život a do Košic je přijelo podpořit mnoho desítek tisíc lidí. Související akce a předcházející katecheze vedly k probuzení sebevědomí celého Slovenska. Na odpověď našich biskupů zatím čekáme. Na Slovensku však i bez pokynů a instrukcí mnozí vytvořili lokální skupiny a začali samostatně aktivně přemýšlet a působit. Lidé mění své postoje na základě osobní zkušenosti a osobního svědectví. Postoj „pro život“ bez skutků je zbytečný, ostatní nepřináší nic. Hodnotu života opravdu uznává ten, kdo ho i aktivně

chrání. Kdo je „pro život“ a konkrétně se angažuje, aktivně vstupuje do zápasu mezi kulturou života a smrti. Tak konkrétně, jako je konkrétní člověk. Neexistuje lidský život, ale jen konkrétní člověk, který uprostřed ohrožení volá po konkrétní lásce.

Radim Ucháč

Čekáte-li nečekaně dítě

volejte 800 108 000

prolife.cz
Informační stránky
Hnutí Pro život ČR

stopgenocide.cz
projekt zaměřený
na osvětu mladých

linkapomoci.cz
celorepubliková poradna
pro ženy v tísni

modlitbyzanejmensi.cz
modlitební úsilí
za obnovu kultury života

Initiativa Jeden z nás nashromáždila téměř 2 miliony podpisů

Evropskou občanskou iniciativu Jeden z nás, která žádá ukončit financování činností vyžadující zničení lidských embryí ze zdrojů EU, podpořilo 1 849 807 občanů EU, z toho 12 087 z ČR. Podle právních předpisů EU bylo třeba dosáhnout jednoho milionu podpisů. Organizátoři se odvolávají na rozhodnutí Evropského soudního dvora z 18. října 2011 Brüstle v. Greenpeace, podle kterého lidský život začíná splynutím spermie a vajíčka. V České republice iniciativu podpořili Hnutí Pro život ČR, Občanské sdružení ONŽ, Česká biskupská konference, Rada pro bioetiku, Národní centrum pro rodinu a regionální Centra pro rodinu, Centrum naděje a pomoci, Konzervativní strana a další subjekty. Vnitrostátní orgány nyní mají tři měsíce na ověření podpisů a následně Evropská komise rozhodne o dalším postupu.

prolife.cz

Logo Evropské občanské iniciativy Jeden z nás

Foto: rebelya.pl

Evropský parlament odmítl selektivní potraty

Evropský parlament schválil zprávu zabývající se problematikou potratů vykonaných na základě určené pohlaví nenarozeného dítěte. Přijatá zpráva odsuzuje nejen tyto praktiky, ale také upřednostňování některého pohlaví, obvykle mužského, které v některých zemích vede k vysokému počtu potratů nenarozených děvčátek. Zprávu iniciovala socialistická frakce. Slovenská pravicová europoslankyně Anna Záborská, která předložila s podporou 88 poslanců čtyři pozměňovací návrhy, zdůraznila, že potrat na základě pohlaví nenarozeného dítěte je násilím nejhrubšího zrna na ženách a jejich dětech a vede k demografické nerovnováze.

zaborska.sk

Europoslankyně za SR Anna Záborská

Foto: twimg.com

Ekvádorský prezident: Rezignuji v případě legalizace potratů

Prezident Ekvádoru Rafael Correa prohlásil, že rezignuje, jestliže jeho strana Alianza País bude i nadále činit nátlak na schválení reformy, která by legalizovala potraty. Kritizoval své parlamentní spolustraníky podporující návrh, který by změnil trestní zákon zakazující potraty. Correa jejich počín označil jako „vážnou zradu a podvod“ a zdůraznil, že byl vždy proti jakékoli legalizaci potratů. Correa sám sebe považuje za „levičáka, humanistu a katolíka“. Návrh byl z projednávání reformy trestního zákona nakonec stažen.

fides.org, argentinaindependent.com

Prezident Ekvádoru Rafael Correa

Foto: m24digital.com

Brno: Konference o právní ochraně osob před narozením

V Brně se 17. října konal již druhý ročník konference o právní ochraně osob před narozením Nejmenší z nás. Zazněly příspěvky o Evropské iniciativě občanů Jeden z nás, o rozhodnutí slovenského Ústavního soudu ve věci slovenského potratového zákona, o pohřbívání plodů po potratu a mrtvě narozených dětí a o právu na informace v souvislosti s umělými potraty. Nedávno byl založen stejnojmenný spolek Nejmenší z nás, který se bude i nadále věnovat mj. pořádání konferencí zaměřených na právní ochranu těch nejmenších z nás. Sborník z loňského i letošního ročníku konference je možné si objednat na e-mailové adrese [adrese mirkratochvil@email.cz](mailto:mirkratochvil@email.cz).

prolife.cz, nejmensiznas.cz

Tomáš Kotrly z Ministerstva pro místní rozvoj

Foto: Kateřina Kubíková

USA: Potratové kliniky jsou zavírány stále častěji

Potratové kliniky ve Spojených státech jsou zavírány stále častěji. Za poslední rok jich bylo uzavřeno 44, což je nárůst jak v porovnání s rokem 2011, kdy jich bylo zavřeno 30, tak s rokem 2012, kdy svou činnost ukončilo 25 pracovišť. Jako hlavní důvody pro uzavření jsou uváděny zpřísnující se státní regulace a dohled nad klinikami, výrazný pokles potratovosti a vzrůstající povědomí ve prospěch života společnosti. Zrušeny byly i některé velké kliniky, mezi nimi například největší potratová klinika ve Virginii NOVA Women's Healthcare ve městě Fairfax. Jednotlivé americké státy přijímají stále více zákonů zesilující ochranu života. Za poslední rok to bylo 69 legislativních změn z přibližně 360 návrhů ve 48 státech federace.

res.claritatis.cz

Prolife aktivisté před uzavřenou klinikou ve Virginii

Foto: examiner.com

Evropský parlament: Propotratová zpráva Estrelové opět předložena

Poslanci Evropského parlamentu koncem října hlasovali po nezvykle bouřlivé debatě pro vrácení návrhu zprávy poslankyně Edite Estrelové o sexuálním a reprodukčním zdraví a právech připravenou mj. propotratovou organizací Mezinárodní federace pro plánované rodičovství. Evropský parlament dal těsnou většinou najevo, že požadované radikální

Demonstrace před Evropským parlamentem ve Štrasburku

Foto: archiv

postoje nesdílí většina. Řada poslanců však návrh odmítla pouze z toho důvodu, že nesushlasí se zasahováním EU do oblastí, v nichž nemá kompetence.

Z ČR hlasovali pro vrácení propotrátového návrhu Jan Březina, Milan Cabrnoc, Hynek Fajmon, Edvard Kožušník, Miroslav Ouzký, Zuzana Roithová, Ivo Strejček, Evžen Tošenovský, Oldřich Vlasák a Jan Zahradil. Potratový návrh naopak podpořili tito poslanci: Zuzana Brzobohatá, Andrea Češková, Robert Dušek, Richard Falbr, Jaromír Kohlíček, Jiří Maštálka, Vojtěch Mynář, Pavel Poc, Miloslav Ransdorf, Libor Rouček a Olga Sehnalová.

Vrácenou zprávu má nyní urychleně projednat předkládající Výbor pro práva žen a rovnost pohlaví a hlasovat se o ní má již na prosincovém plenárním zasedání Evropského parlamentu. Zpráva požadovala např. placení potratů a antikoncepce z veřejného zdravotního pojištění, povinnou sexualizaci dětí a mládeže, omezení rodičovských práv na výchovu dětí, vnučování povinnosti informovat pozitivně o homosexualitě.

prolife.cz

Polský Sejm

Polský Sejm zamítl zákon zakazující eugenické potraty

Polský parlament neschválil návrh zákona, kterým by byla poskytnuta ochrana nenarozených dětí s diagnostikovaným postižením a tedy zakázán tzv. eugenický potrat. Předkladatelé chtěli sjednotit přístup k životu, protože současný polský zákon umožňující usmrcení nemocného dítěte je diskriminující. Sejm hlasoval o návrhu zákona koncem září. Z přítomných 421 poslanců hlasovalo pro změnu zákona 182 zákonodárců, proti 233 a 6 poslanců se hlasování zdrželo.

hli.org.pl

USA: Pokus o oživení propotrátového hnutí

Americké propotrátové organizace zorganizovaly kampaň zahrnující více než 130 koordinovaných akcí ve 30 státech a na 100 univerzitách v USA s cílem podpořit potraty, zastavit trend jejich omezování a předkládat potrat jako pozitivní zkušenost. Ochránci života kampaň zkritizovali: „Kampaň posiluje politické přesvědčení, že potrat je dobrý, aniž by ženám umožnila upřímně si přiznat, jak se po potratu či ztrátě svého dítěte cítí.“

res.claritatis.cz

Studie: Učení již před narozením

Skupina finských vědců Helsinské univerzity zjistila, že děti jsou schopné se učit již dávno před narozením. Vědci přehrávali matkám ve třetím trimestru po dobu několika týdnů nahrávku a určité slovo, které jejich děti mohly slyšet až 25 tisíckrát. Po narození pomocí elektroencefalografu (EEG) zjistili, že si novorozenci slova pamatují. Objev neznamená pouze opětovné potvrzení rozmanitosti života před narozením, kdy rozvoj jazyka začíná mnohem dříve, než se předpokládalo. Otevírá se tím i možností auditivních terapií u dětí s rizikem dyslexie.

lifenews.com

CELONÁRODNÍ

POCHOD PRO ŽIVOT

pro rodinu, pro život, pro budoucnost

29. března 2014 v Praze

Zorganizujte přednášky, modlitební setkání, distribuci informací, pomoc těhotným ženám v tísní, aby bylo všem lidem zřejmé, že život každého dítěte je drahocenný a potraty nejsou nezbytné.

Domluvte se s ostatními, připravte si vlastní transparenty, vlajky, bubny, dudy a přijedte do Prahy pochodovat pro život.

(podrobné informace na www.pochoprozivot.cz)

Foto: Jana Studničková

Z natáčení filmu *Blázen* z *La Verdy* (film o sv. Františkovi, sv. Kláře a františkánské rodině) – ČT 2010

Ochrana života je ideální platformou pro spolupráci na obnově společnosti

Snoubenci Otakáro Maria Schmidt, dramaturg, scenárista, kameraman a režisér a Jana Kristina Studničková, střihačka a režisérka se zamýšlejí nad mimořádným postavením tématu ochrany lidského života.

Poslední dobou jste moderoval rozhovory na téma kultury života.

Co vás k tomu podnítilo?

[Otakáro:] Dlouhou dobu i po tom, co jsem se obrátil a požádal o křest, jsem nadšeně podporoval integraci do Evropské unie, ale pak přišlo postupné zklamání z toho, jak se často podporují vysloveně nekřesťanské věci.

A co vám otevřelo oči?

Zpráva o politické likvidaci Rocca Buttiglioneho, katolíka. Asi před deseti lety v době křtu a nadšení pro Evropskou unii, pro kterou jsme dělali hraný dokumentární

film *Svatý Vojtěch* – První český Evropan. Nejprve členové Komise veřejných svobod Evropského parlamentu označili Buttiglioneho za náboženského fanatika a odmítli ho přijmout za komisaře pro spravedlnost, svobodu a bezpečnost. Důvodem odmítnutí Buttiglioneho byl jeho názor na homosexualitu, postavení ženy v rodině a na migraci. „Mám klidné svědomí, otevřeně jsem prezentoval své názory. Myslím si sice, že by bylo lepší, kdyby v Evropském parlamentu byl někdo, kdo má svědomí, ale já raději zůstanu katolíkem. Kvůli postu v Evropské unii neudělám ze svého svědomí prostitutku,“ tenkrát řekl.

Na takové jednání u politiků nejsme moc zvyklí. Naopak se zdá, že je moderní epidemií mít svědomí rozškátulované na soukromý a profesní život...

Ano. Mluvil otevřeně. V rozhovoru pro list *Corriere della Sera* později řekl, že média jeho slova překroutila a následně použila proti němu. „Je to hanba, jak byla má slova zkomolena. Kde je novinářská etika? Kde zůstala pravda? Očividně tu vládne nový druh jediné pravé víry, které je třeba se přizpůsobit. Spočívá v antikřesťanské inkvizici a zákazu naší veřejné činnosti!“

Buttiglione je vzorem čestného katolického politika.

A to stačilo k tomu, že jste přehodnotili svůj pohled na společnost kolem nás?

Pak přišel duchovní šok, který nám otevřel oči, při natáčení v Bělorusku, kam jsme jeli na pozvání velvyslance Jiřího Karase, s doporučením kardinála Dominika Duky.

Odjížděli jsme s představou, že jedeme do země, kde lid trpí pod diktaturou Lukašenka. Když nás ale na dálnici při vjezdu do hlavního města Minsk přivítal obří billboard s Pannou Marií Minskou a pak plné kostely pravoslavné i katolické a v nich křesťanstvím prodchnuté lidi, uvědomili jsme si, že je něco úplně jinak. Tady nejde o „blahobyť“ a s tím související jedovatou zpoehodlnělost.

U nás se v masmédiích vykresluje úplně jiný obraz světa, než ve skutečnosti je. Představte si kostel uprostřed Minsku, kde je v neděli 18 mší svatých, od šesti ráno do půlnoci. Při svatém přijímání lidé klečí po celém kostele, člověk vedle člověka – pokorní a pro Krista zapálení. A je automatické, že lidé smekají nejen před kostelem a svatostánkem, ale i před ikonami v obchodě a právě v této zemi se to ve mně zlomilo a já se vnitřně rozplakal, protože jsem zahlédl „ztracený domov“.

Vraťme se však k tomu rozporu Buttiglione a svobodná EU versus údajně totalitní Bělorusko a k vašim pochybnostem.

Začali jsme se sami sebe ptát. Jak to, že my jsme tak pyšní na naši svobodu, ale zároveň se bojíme mluvit veřejně o Bohu? Jsme pyšní na právní systém a zároveň mlčíme ke zločinu zabíjení dětí před narozením. Lpíme na abstraktních politických právech, které ale v podstatě nemají vliv na kon-

krétní život, nejste-li miliardář. Utěšujeme se teoretickou svobodou slova, ale bez možnosti být slyšet. Máme pocit, že žijeme v tolerantní zemi, ale zdá se, že je tolerantní často i k perverzím. Tolerance se stává bezbřehou korektností, za kterou se skrývá diktát a dojde to tak daleko, že jako v USA nebudeme moci ve škole o Vánocích mluvit o Ježíškovi? Možná tak ještě o jejich globalistickém kokakolovém Dědovi Mrázovi alias karikatuře našeho svatého Mikuláše, tedy Santa Klausovi a možná ani to ne. Viděl jsem to před 15 lety na vlastní oči a to pryť to od té doby dost pokročilo.

U nás se v masmédiích vykresluje úplně jiný obraz světa, než ve skutečnosti je.

Ne každý ale má sílu skončit...

[Otakáro:] Několik let jsem končil s kouřením a povedlo se mi poslední cigaretu típnout až poté, co jsem prosil na Květnou neděli před pár let Krista, aby mi závislost a tedy nesvobodu pomohl přemoci. A tak je to samozřejmě i se sexuálními a dalšími stíny, které má v sobě člověk už při příchodu na tento svět od Adama a Evy. Potřebuje s tím pomoci a ne se nechat vést ďábelským heslem: „Nevaž se, odvaž se – poslouchej svoji přirozenost“. Naše přirozenost je ale narušena dědičným hříchem a jedině modlitbou a dlouhodobým překonáváním ve spolupráci s Boží milostí můžeme bojovat, zkrotit ji a stát se pány sami sobě.

Nejde o to moralizovat, jsme všichni hříšní, ale když má člověk v sobě nějaký stín či závislost, musí s tím bojovat a ne vystavovat na odiv na alegorickém voze obscenní parády.

Zahlédli jste i „ztracený domov“...

Ano a proto jsme začali přemýšlet nad tím, co rozumné lidi spojuje a co by náš národ mohlo opět přivést k obnově spravedlnosti, Desateru a tím i k Bohu. A právě kultura života a ochrana těch nejmenších nám přišla jako vynikající společná platforma.

[Otakáro:] Jana má po mamince kořeny italské a po otci Ivanovi Studničkovi ukrajinské. A je ze stejné šlechtické rodiny Karpenko Karyj jako světový režisér Andrej Tarkovskij. Já jsem měl mámu řecko-katoličku a tak se to v nás silně probudilo, jak z dávného snu z dětství.

Takže chápete, že téma ochrany života vytváří mezi různými proudy společnosti jakýsi most?

Ano, přesně. Vytváří mosty mezi konzervativci i liberály, oficiální církví a občansko-politickými aktivitami, katolíky i křesťany z dalších církví. Téma ochrany života oslovuje velké množství lidí nevěřících, ale přirozeně nakloněných k dobru. A tak jsme se rozhodli Hnutí Pro život ČR pomoci, abychom tak pomohli k ozdravení naší země.

Pohybujete se již mnoho desetiletí mezi herci a filmaři. Má umění u nás potenciál zprostředkovat hodnoty, o kterých mluvíme?

[Jana:] Přejde mi, že mnozí herci a lidé, kteří se pohybují v masmédiích, se bojí, aby nebyli zraněni. Bojí se ironie, shoení, jízlivos-

Snoubenci Otakáro Maria Schmidt a Jana Kristina Studničková

Foto: Martin Frouz

Otakáro Maria Schmidt

Natočil téměř 500 autorských filmových počinů.

Původ: Potomek středověkého šlechtického rodu Nowothů, s erbem

Ohodnocení: Nominace na evropskou cenu *Per Artem ad Deum* za filmy s křesťanskou tematikou, speciálně za film *Pražské Jezulátko*.

Nejdůležitější křesťanská filmografie:

- *Nejsme andělé, jen děláme jejich práci* (Moc a tajemství jezuitů)
<http://ivysilani.cz/10110048642>
- *Neznámější Čech – Jan Nepomucký*
<http://ivysilani.cz/10122682600>
- *Dej mi duši a ostatní si ponech* (film o salesiánech)
<http://ivysilani.cz/10169742975>
- *Svatý Vojtěch – první český Evropan*
<http://ivysilani.cz/10213474016>
- *Blázen z La Verny* (o sv. Františkovi z Assisi, sv. Kláře a františkánské rodině)
<http://ivysilani.cz/10306318763>
- *Pražské Jezulátko*
<http://ivysilani.cz/10310721989>
- *Cyril a Metoděj – Dědictví otců a matek zachovej nám, Pane!*
<http://ivysilani.cz/10365635773>
- *Misie* (Až na kraj světa s jezuiti) premiéra – ČT, Vánoce 2013
- *Krajinou ticha*
<http://ivysilani.cz/10213330121>
- *Mistr Eckhart* (dokument o tajemném mystikovi středověku)
<http://ivysilani.cz/10266608514>
- *Římský Velehrad* (45 let českého poutního domu)
<http://ivysilani.cz/313298380030010>
- *Herbert v ringu* (hraný film pro ČT)
<http://ivysilani.cz/10169245852>
- *Po hladině* – ČT magazín – 37 dílů
<http://ivysilani.cz/307298380180001>

ti. Zvláště lidé věříci si připadají jaksi slabší, protože jsou osamoceni, a není snadné jít proti proudu. Agresivita proti jejich životnímu stylu je dnes častá.

Vy oba jste už mezi kolegy onálepkováni jako křesťané. Ptají se vás, proč tak žijete?

Ptají. Upřímně je zajímavý otázky ohledně potratů, antikoncepce nebo předmanželského sexu. A i když to formulují dost arogantně a rádi by si potvrdili to, jak žijí, je v jejich otázkách zvědavost. Sami přiznávají, že třeba nechtějí, aby jejich dítě bylo pod tlakem sexualistické propagandy nebo aby jejich dítě učili ve škole povinně masturbovat a nebo navlékat kondom.

Takže nedostatek informací?

[Jana:] Určitě. Kdyby se lidé dostali k informacím a k důvodům, které církev předává o rodině, důstojnosti ženy, nesmírné hodnotě a jedinečnosti každého člověka od početí po celou věčnost, o smyslu sexuality, neměli by s tím mnozí problém. Lidé u nás nemají informace. Dnes je sice možné na internetu o všem najít pravdu, ale člověk musí vědět, co hledá.

A kde byste doporučili lidem, kteří chtějí pochopit svět kolem nás, začít?

[Otakáro:] Nejlépe si najít na internetu například články historika chartisty PhDr. Radomíra Malého – od Husitů až po Masaryka. Kdysi někdo moudrý řekl: Koho nesmíte na veřejnosti kritizovat, ten vám vládne. To je hluboká pravda. Tak se můžete zamyslet, koho dnes u nás nesmíme kritizovat a za vyslovení jakých názorů by vás čekal soud. Zde pak začít hledat pravdu. Myslím, že dnešní komunisti už to dávno nejsou, ale možná ti, kdo u zrodu komunismu stáli a pak samozřejmě nacisté v jakékoliv formě.

Takže jsme zase u svobody projevu.

A přitom nejsme ani v údajně totalitním Bělorusku a máme strach říkat, co si myslíme.

V Bělorusku lidi nežijí pseudo-svobodou reprezentovanou Pussy Riot nebo exhibicionistkami z Femen, ale žijí křesťanstvím. Komunisté ve 20. století dvě třetiny obyvatelstva dvakrát vyvraždili a programově odstranili hlavně inteligenci. Jak říká bývalý velvyslanec v Bělorusku Jiří Karas: „Na zemi prosáklé mučednickou krví rostou kostely jak houby po dešti a křesťanství nebylo zničeno, ale naopak získalo živné podhoubí.“ A do škol se vrací kříž a předmět náboženství, ale to je na více místech východní Evropy. Soška Pražského Jezulátka, která tam byla Jiřím Karasem dovezena, byla představena před více než 100 tisícovým davem během dvouhodinového přímého přenosu v celostátní televizi.

A u nás?

[Otakáro:] Musím se přiznat, že nechápu, proč se na školách mají děti učit sexualitě a ne zdrženlivosti, ale naopak učit se nasazovat prezervativ. Už v 80. letech, kdy jsme byli sami v levičáckém vleku punkového hnutí, kouřili jsme marihuanu, pracovali na „modrých knížkách“, abychom nemuseli na vojnu a měli pocit jakéhosi falešného pacifismu, tak i v této anarchistické době, kdy jsme zoufale „lovili“ dívky za účelem sexuálních dobrodružství a přitom jsme bolestivě hledali lásku, nám byl prezervativ k smíchu a na obtíž a spíše předmětem opovržení. Sexuální výchova nám ve škole nechyběla a ani pak v životě. Teď přichází doba, kdy si děti pod dohledem pedagogů na povinném školním předmětu budou učit prezervativ nasazovat. To mi připomíná povinné školní nasazování plynové masky z té doby, kdy jsme se neustále připravovali na třetí světovou válku. Přijde mi to jako úchylná zvrácenost a deviace a připomínám, že deviace je z latiny a znamená de via – z cesty – zcestnost, tedy sejít z cesty k Bohu.

A vzkaz na závěr?

Příští rok (2014) to bude 10 let, co jsme byli křtěni a biřmováni a do roka a do dne jsme se dostali do jakéhosi křesťanského programu, v našem případě samozřejmě filmařského a začali jsme dělat to, o čem jsme předtím jen snili. Začali jsme pracovat pro křesťanskou televizi NOE, kde spolu v autorském a realizačním tandemu vytváříme dokumentární cykly: *Léta letí k andělům* (portréty duchovních osobností) a *Bet Lechem* (Betlém – archetyp vnitřního domova) o hledání domova v nás. Dále biotické přednášky Marka Orko Váchy *Náš dům v kosmu* a talkshow ve studiu s hosty *Cesta k andělům*. V České televizi jsme natočili hraný křesťanský film *Herbert v ringu*.

A hlavně jsme založili tradici nebo dlouhodobou sérii – edici hraných dokumentárních filmů o světových rádech a českých světcích. Filmy jsou o souvislostech v dějinách Evropy, jsou určené hlavně mladým lidem. Bývají často promítány ve školách jako doplnění výuky. Filmy ukázaly poetičnost vyprávění a režijního stylu, který umožňuje obrazově a zábavně předávat důležité historické informace. Formálně kombinují hrané scény a dokumentární výpovědi se symbolickými obrazy s přesahem do současného světa. Filmy výraznou měrou přispěly k podpoře kultury, umění, historie a tradice ve spojitosti s náboženstvím, a současně mají napomáhat k posílení kulturních tradic a vazeb v Evropě.

Lidská embrya – surovina pro ochucovadla, kosmetiku i vakcíny

Neukojitelná touha některých lidí vyždímat ze sexuálního vzrušení „co to jde“ vedla jiné na tomto jejich chtíči vydělat obrovské peníze. Jde v první řadě o pornografický průmysl, který produkuje „hračky“ a „pomůcky“ k dosažení co největšího slastného prožitku.

Na paralelní ose probíhá tento boj o zákazníka na barikádách gastronomie. Je potravinový průmysl schopen jít doslova přes mrtvolu, tak jak nám to ukazuje i farmaceutický průmysl v případě potratů, hormonální antikoncepce či postkoitálních pilulek?

Co je HEK 293

Pod tímto označením se už několik let skrývá označení pro embryonální ledvinové buňky potracených dětí. HEK buňky fungují jako chuťové receptory buněk, které máme v našich ústech. Tyto buňky nabízejí spolehlivý způsob, jak vyrábět nové bílkoviny prostřednictvím genetického inženýrství. Tímto způsobem můžete vyzkoušet miliony látek, abyste zjistili, jestli fungují jako různé typy chuťových stimulátorů a nepotřebujete dobrovolníky k nekonečným chuťovým testům.

Tajemství „zdravých“ dobrot

V roce 2011 členové americké neziskové pro-life organizace Boží děti pro život (Children of God for Life – CGL) zveřejnili

Dvanáctiletý hoch dokázal školní úředníky přesvědčit ke zrušení nápojových automatů ve školách.

Foto: news-on-tour.de

zprávu o spolupráci firmy Senomyx a jejími partnery (PepsiCo, Nestlé, Kraftfoods a dalšími) na vývoji dochucovadel pikantní, slané a sladké příchuti surovin, jež by snížila obsah cukru, soli a kalorií v potravinách a nápojích.

„Neříkají veřejnosti, že užívají HEK 293 – lidských embryonálních ledvinových buněk odebraných z plánovaně potraceného dítěte k výrobě těchto receptorů,“ uvedla Debi Vinnedge, výkonná ředitelka CGL. Ukázalo se, že firma PepsiCo měla mnoho dalších možností pro výrobu chemikálie pro dochucování, což dělají její konkurenti, ale místo toho se rozhodla pokračovat v používání potracených buněk plodů.

Bojkot firmy PepsiCo

V USA, ale i jinde po světě se v květnu 2011 spustil masivní bojkot vůči jejím výrobkům. Akcionáři několik měsíců na to podali petici, aby společnost přijala firemní politiku, která uznává lidská práva a etické standardy, které nezahnují použití potracených lidských bytostí v soukromém i společném výzkumu. V rozhodnutí vydaném 28. února 2012 Komise pro cenné papíry a směnu (SEC) prezidenta Obamy rozhodla, že spojení mezi PepsiCo a společností Senomyx, která vyrábí pro PepsiCo che-

mické látky zvyšující chuť využitím lidských embryonálních ledvinových tkání, je prostě „běžnou obchodní operací“!

K apatii a necitlivosti manažerů firmy zděšená Debi Vinnedge řekla: „Nemluvíme o tom, jaký druh tužky PepsiCo chce využít – jedná se o využití pozůstatků předčasně narozeného dítěte za účelem dosažení zisku“.

Dvanáctiletý kluk učí morálnímu cítění

Do bojkotu se zapojily desítky pro-life organizací ve dvanácti státech světa. Leckdo by mohl namítnout, že to nemůže přinést valný úspěch. Nicméně zapojí-li se skutečně hodně lidí a to na nejrůznějších pozicích, vydá toto úsilí své plody. Dvanáctiletý Gene Rosa, který s peticí v ruce obcházel své spolužáky a učitele, nakonec dokázal školní úředníky přesvědčit k návrhu na zrušení nápojových automatů ve všech školách jeho diecéze. „Zprávy o smlouvě PepsiCo mě opravdu rozhněvaly, neboť to zlo potratu posunulo ještě o krok dále – děti nebyly jen zabity, ale jejich těla znesvětili pro ‚psycho výzkum‘.“

Bojkot přinesl své ovoce

Během zmíněných protestů uvnitř podniku proběhly na toto téma diskuse. Na závěr

viceprezident pro globální veřejnou politiku Paul Boykas uvedl, že „Senomyx nebude používat HEK buňky nebo jiné tkáně nebo buněčné linie odvozené z lidských embryí nebo plodů pro výzkum prováděný ve prospěch společnosti PepsiCo“.

K této první vlašťovce úspěchu CGL se přidala i firma Kraft, která dochucovala používala v omáčkách a žvýkačkách Bubbalo a Trident. Ta ukončila spolupráci se Senomyx 27. prosince 2011. Nicméně Senomyx dál pokračuje na vývoji chutí s jinými společnostmi. Nejvýznamnějšími z nich jsou Nestlé a Firmenich.

CGL uvádí, že sortiment Maggi a sušených káv a nápojů pochází z vývoje na potravních plodech. Zda i značka Orion (původně naše čokoládovna) má s tím něco do činění, nevím. Zatím doufám, že ne.

Druhá zmiňovaná společnost není tak známá, ale její vliv je možná ještě větší. Všechny její výrobky prochází vývojem, který je založený na používání lidských embryí. Jedná se o předního výrobce aromat. Jejich výrobky tedy používají další výrobci potravin na celém světě a koncový zákazník se o přítomnosti těchto látek nemusí vůbec dozvědět. Některé jejich výrobky dokonce umožňují užít tzv. přátelskou etiketu – přírodní aroma.

Na potravních dětech se vyvíjí i léky a drogistické výrobky

Embryonální buňky jsou široce používány i ve farmaceutickém výzkumu a slouží vědcům vytvářet vakcíny stejně jako léky.

Vakcíny proti spalničkám, příušnicím a zarděnkám používané u nás (Priorix, Trivivac, MMR-II) přímo obsahují buňky potravních plodů – přesněji plíce dítěte 3 měsíce starého (RA273). Buňky z dítěte mužského pohlaví potravně ve 14. týdnu obsahují některé drogistické výrobky, např. bio krémy proti vráskám od firmy Neocutis.

Peníze až na prvním místě

Američané potvrdili, že výrobce je závislý na zákazníkovi a ne naopak. Ze své pracovní profese o tom trochu vím, neboť v potravním průmyslu pracuji. Aby se výrobci potravin udrželi v centru pozornosti a jejich příjmy neklesaly, chrlí jednu novinku za druhou.

Jak ale zajistit odbyt nové věci? Pomocí dvou tahů: 1) Reklama koncovému zákazníkovi a vzbuzení žádostivosti a 2) zpětné bonusy pro prodejce. Oba tyto tahy zaplatí zákazník, mlsně se olizující poté, co okusil novou příchutí nějaké limonády či brambůrků. Některé produkty pak dokonce obsahu-

Foto: amazon.com

jí návykové látky, takže se vytvoří stabilní klientela. Zákazník je tedy vtažen do své neukojitelné touhy po chuťových zážitcích a psychologického manévrování v prodejnách, aby jako hloupá ovce splnil cíl výrobce. Ovšem pokud těmto dvěma vlivům odolá a zboží si nekoupí nebo zvolí alternativní výrobek, prodejce bude muset pro zachování své živnosti změnit sortiment.

Vakcíny a léky

U vakcín a léků je situace složitá. Pokud bychom chtěli hodnotit morálnost produktů, pak se osvědčí jednoduché zlaté pravidlo, že pro dobrý cíl nelze použít špatných prostředků.

Pro katolíky je pak oporou nauka Církve, potvrzená dokumentem *Dignitas personae* (Důstojnost osoby), který se týká některých bioetických otázek, zejména těch, které souvisejí se začátkem lidského života. Instrukce z prosince 2008 navazuje na starší dokument *Donum vitae*. Stejně jako *Evangelium Vitae* Jana Pavla II. vybízí k zachování Božích zákonů, které jsou nadřazeny lidským, když říká: „Je-li nedovolené jednání připouštěno zákony, které regulují zdravotnický a vědecký systém, je zapotřebí zaujmout odstup od neblahých aspektů takového systému, aby tak nevznikl dojem nějaké tiché tolerance či akceptace závažně nesprávného jednání.“

Pakliže nedokážeme systém změnit, udržme si alespoň odstup od těch, kteří se neštítí svůj zisk a moc založit na zničení života. Připustíme, aby naše chuťové uspokojení a zdraví bylo spojeno s využíváním těl nevinně zabitých? Dejme najevo, že toto jednání neschvalujeme a že jsme to stále ještě my, kdo dokáže ovládat své tužby, a že neohláme své zdraví stavět na smrti nevinného.

Velkou pomocí by také bylo, pokud by zákonodárci přinutili výrobce na obalech zveřejnit, zda byla při výrobě produktu využita lidská embrya.

Václav Sovadina
podle <http://www.cogforlife.org>

**Buňky z dítěte
potravně
ve 14. týdnu obsahují
např. i kosmetické
výrobky firmy Neocutis.**

Potrat znásilněným nepomáhá, je pohodlný především pro jejich okolí

Neexistují žádné seriózní studie, které by dokazovaly, že potrat přináší jakýkoli psychický prospěch znásilněným ženám, které v důsledku toho zločinu přišly do jiného stavu.

Neexistují důkazy, že by se tím rychleji dostaly z traumatu, nebo se s ním díky tomu dokázaly lépe vypořádat.

Informace o znásilněné nezletilé dívce, které odmítají provést potrat, vždycky rozdmýchá emoce. Stoupenci „práva na svobodnou volbu“ s triumfem uvádějí podobné příběhy jako důkaz nelidského rozměru zákazu potratu, a zastánci opačného tábora obvykle zahanbeně utichnou, protože zpravidla netuší, jak se v takové diskusi zachovat a co říci tváří v tvář tragédii znásilněného dítěte.

Ale jakkoli je znásilnění obrovským traumatem, a muž, který se zločinu dopustil, by měl být přísně potrestán, neobjevuje se ani jeden důvod, proč by znásilnění mělo být důvodem dalšího zločinu, jakým je zabití nevinného dítěte. Zločinu, který ostatně v ničem a nikomu nepomáhá, jak ukazuje výzkum i svědectví celé řady žen. To je zapotřebí mít na paměti, když nám zastánci potratu podsouvají další téma, tentokrát z Chile, které nás má dovést až k uznání, že zabití dítěte je nutnost, a že každý, kdo

Navzdory tomu, co se tvrdí, to nebylo pouze dítě násilníka, ale bylo to také moje dítě.

Foto: Schwangerschaft / flickr.com

se tomuto řešení staví na odpor, je krutý sadista prahnoucí ublížit nevinnému dítěti.

Irene van der Wende

„Stojí před vámi žena, která obžalovává potrat“, začala Irene van der Wende svou promluvu před plným auditoriem v aule Varšavské lékařské univerzity. Přestože zastáncům života nezpůsobila její výzva šok, protože žen jako ona je na tisíce, pro veřejné mínění bylo toto svědectví nepochybně překvapivé. Irene totiž prožila znásilnění a po něm přišla do jiného stavu. Právě potrat, na který tu žalovala, byl po znásilnění.

Příběhy podobné jejímu jsou zpravidla důvodem v rukou zastánců potratu, kteří se snaží přesvědčit veřejnost o tom, že právě kvůli takovým případům je zapotřebí zachovat právo na potrat a že nikdo nemůže donutit ženu, aby porodila dítě násilníka, protože by to byla do nebe volající krutost. „Navzdory tomu, co se tvrdí, to nebylo pouze dítě násilníka, ale bylo to také moje dítě,“ polemizovala znásilněná žena s podobnými názory nepřímě, avšak s mimořádnou silou. „Potrat mi v ničem nepomohl. Bylo to jen další a mnohem hlubší znásilnění mé osoby,“ přiznala. Na závěr ještě dodala docela tichým hlasem, že sama vědí za svůj život pouze okolnosti, že její ma-

minka nešla na potrat po znásilnění, jakkoli o tom uvažovala. „Jsem také dítětem počatým ve stejné situaci,“ prohlásila. „Zastánci názoru, že dítě, které je plodem znásilnění, nemá právo na život, mi jedním dechem říkají, že jsem neměla právo přijít na svět a že jsem tu vůbec neměla být,“ uzavřela se stěží skrývanými emocemi.

Ashley Sigrest – zmanipulovaná

Její příběh není vůbec netypický, jak by se mohlo zdát. Stovky znásilněných žen, které přiměl k potratu obecný názor přátel či sousedů a také tlak potratové loby, nyní nejenom vyznávají, že svého činu litují, ale také aktivně bojují za život počatých dětí. Je tomu tak i v případě Ashley Sigrest.

Tato žena byla znásilněna někým, komu důvěřovala a koho znala ještě ze střední školy. Nesvěřila se s tím ani svým rodičům a protože se styděla, neohlásila věc na policii. Když se ukázalo, že je těhotná, měla takový strach z reakce, kterou očekávala doma, že si šla raději pro radu ke kamarádům. Ty pak společně uznaly, že „nejlepším východiskem bude potrat“. Ashley se tedy přihlásila na potratovou kliniku, tam se svěřila se svým příběhem, ale také dala jasně najevo, že vlastně neví, jestli chce skutečně podstoupit „zákrok“. Místo skutečné pomo-

Plakala jsem, protože jsem připustila, aby se něco takového stalo mému dítěti.

ci v hledání odpovědi na svou otázku se ale dočkala jen nátlaku, aby co nejdříve se srovnala s papíry a tím sprovodila „problém“ ze světa. „Nikdo se ani nepokusil mne vyslechnout,“ vypráví po mnoha letech. „Byla jsem tehdy v depresi a potřebovala jsem někoho, kdo by mi jen obyčejně podal ruku,“ dodává.

Místo toho jí přiměli zabít dítě. „Uvrhlo mě to do spirály ještě hlubší deprese. Začala jsem pít, protože jsem si uvědomovala, že jsem zabila své dítě, své tělo a krev,“ přiznává dnes dvaatřicetiletá žena. „Po všechna ta léta mě pronásledovala myšlenka, že mi tehdy nikdo neřekl, že se nemusím rozhodnout pro potrat, že se tehdy nenašel nikdo, kdo by mi pomohl,“ říká důrazně žena, která to chce změnit.

Proto založila organizaci *Save the 1*, která si klade za cíl zachraňovat děti přicházející na svět po znásilnění, a pomáhat ženám, které uvažují o potratu. „Znám mnoho žen, které otěhotněly po znásilnění, podstoupily potrat a nyní toho nesmírně litují. Stud jim ale nedovoluje o tom mluvit. Chci, aby se tato organizace stala jejich hlasem,“ uzavírá Sigrest.

Jennifer McCoy – podvedená

Jennifer McCoy z Kansasu bylo šestnáct let, když otěhotněla s dvakrát tak starým učitelem (náboženství!), ženatým otcem dětí.

Matka děvčete se dověděla o jejím těhotenství a z rutinních důvodů začala od prvo počátku na děvče naléhat, aby podstoupilo potrat. Podobný postoj zaujal i muž, který byl otcem jejího dítěte. Ale Jennifer potrat odmítala.

Rodina a lékaři ji oklamali a pod zámkou obvyklého gynekologického vyšetření potrat provedli. „Lehla jsem si do gynekologického křesla, vstoupil jakýsi muž, který měl provést vyšetření, a náhle jsem pocítila strašlivou bolest. Snažila jsem se zvednout, ale strčil mě zpátky. „Je to jen pár minut, a budeš mít pokoj,“ řekl mi. „Plakala jsem a nemohla jsem zabránit tomu, co se dělo. Měla jsem zlost, že mi nikdo neřekl o tom, co se chystá. Kdybych věděla, že namísto obvyklého prohlídky bude proveden potrat, nikdy bych tam nešla,“ zdůrazňuje žena, která už léta bojuje v první linii a účastní se protestů a modliteb pod okny potratových klinik.

Angelina Steenstra – vedena strachem

„Podstoupila jsem potrat poté, co jsem byla znásilněna. Dala jsem se vést strachem, tvrdili mi, že potrat je jen drobný zákrok a že vyřeší můj problém,“ vypráví ve svém svědectví Angelina Steenstra. „Nakonec jsem se rozhodla. Potrat ukončil život mého dítěte a zahájil tak následnou část mého života, naplněnou utrpením a bo-

lestí. Během zákroku jsem byla při vědomí. Nedali mi celkovou narkózu. Prožívala jsem paniku, strach a stud, když mi sevřeli nohy do kovových kleští. Cítila jsem, jak mi do těla zavádějí chladné chirurgické nástroje. Ostrá fyzická bolest mi pronikala tělem, když vyškabávali dítě z mého lůna. Slyšela jsem zvuk odsávačky a viděla jsem nádobu, která se plnila krvavými ostatky mého dítěte. Uvědomovala jsem si tu hrůzu: „Co jsem to udělala?“

Byla jsem vyděšená, šokovaná a cítila jsem nesmírný žal. Začala jsem plakat a věděla jsem, že to, co se stalo, se už nedá vrátit, že nelze vyprázdnit tu nádobu. Bylo to tak strašně definitivní. Najednou jsem věděla, že to, co jsem udělala, bylo zlé.

Cítila jsem to do hloubi duše, byla jsem zodpovědná za smrt. Porušila jsem zákon nezabíjet nevinnou lidskou bytost,“ vyznává žena. „Pamatuji si, že jsem chtěla umřít a myslela jsem si: Nenávidím tě, už nemáš jak to vrátit. Po zákroku mi dali něco na spaní. Nechtěla jsem se probudit. Celou cestu domů jsem proplakala,“ říká Angelina Steenstra.

Později podnikla všechno možné, jen aby zapoměla na to, co se stalo. Změnila si jméno, vystřídala zaměstnání, přestěhovala se a chtěla začít znovu. Její bolest, žal a stud to ale nezmírnilo ani v nejmenším. Nepomohl únik k alkoholu, drogám či sexuálním dobrodružstvím. Život se jí vymknul z rukou a pomýšlela na sebevraždu. Hledala pomoc u terapeutů, ale ani to nepomáhalo. To všechno jen proto, že v sobě chtěla přehlušit prostou pravdu, kterou si uvědomovala kdesi hluboko v nitru, že potrat je zlo, protože zbavuje života jinou lidskou bytost, jak sama prohlašuje.

Tuto situaci nezměnila dokonce ani svatba, která před ní znovu otevřela otázku, má-li být matkou. Workoholismus a přesčasová práce ji měla uchránit před manželským životem a tím, co s sebou partnerský vztah nese: mít děti a být matkou. Bylo to cosi, co ji bytostně děsilo, ale co vůbec netlumilo touhu po mateřství. Vůbec nejhorší bylo to, že to Angelině připomínalo potrat a vyvádělo ji to z rovnováhy, stejně jako pouhý zvuk vysavače nebo zubařská vrtačka. Každý výroční den potratu jí byl dalším důvodem k depresi.

Ale to nejhorší mělo teprve přijít. Po více než desítky let přišla Angelina znovu do jiného stavu. Záhy se však ukázalo, že jde o mimoděložní těhotenství. V takové situaci i katolická církev povoluje odstranění poškozeného vejcovodu spolu s dítětem pro záchranu matčina života. Jenže ona se s tím nehodlala smířit. Teprve po mnoha-

Foto: pochodzazivot.sk

hodinovém rozvažování souhlasila, situaci přetrchlila a pochopila, že totéž musí prožít i ve vztahu ke svému prvnímu dítěti. Pomohl jí přitom snímek dítěte po potratu. „Plakala jsem, protože jsem připustila, aby se něco takového stalo mému dítěti,“ vyprávěla. „Plakala jsem, protože jsem je ztratila. Ale byly to slzy uzdravení,“ dodává.

Později poprosila své děti o odpuštění a nakonec si uvědomila, že už nesmí dál mlčet a že musí začít bojovat za život. „Potrat ani v nejmenším neodstranil fakt znásilnění ani mě od něj neosvobodil. Jenom dodatečně zničil mě i moje okolí a zničil živou bytost.“

Rebekah Berg

Tato vyprávění samozřejmě nezaujme pozornost mainstreamových médií. Proto je nezaujme ani životní svědectví Rebecky Berg. Ta byla znásilněna, když jí bylo osmnáct let a přišla do jiného stavu. Když se o tom násilník dověděl, snažil se ji přinutit k potratu, ale ona odmítla. Rozhodla se porodit dítě a dát je k adopci. Bála se, ostatně jako její rodina, že pokud to neudělá, později, kdykoli se podívá do tváře svého synka, bude v něm vidět násilníka. „Ale když se narodil a když jsem ho uviděla, náhle šly všechny ty obavy stranou. Zamilovala jsem si ho a jsem šťastná, že spolu tvoříme rodinu,“ zdůrazňuje Rebekah Berg. Jejím synovi je teď devět let. A pokud ji dnes něco přivádí k zuřivosti, není to její dítě, ale skutečnost, že příběhy podobné tomu jejímu mohou být zneužívány k propagaci potratu. „Nenávidím, když je můj příběh a příběh mého syna využíván k propagaci zabíjení jiných dětí,“ prohlašuje ostře.

Ashley Boyer

Jedním z nejneobvyklejších příběhů je vyprávění Ashley Boyer. Děvče z malého městečka bylo znásilněno poté, co se přestěhovalo do New Yorku a bylo uneseno obchodníky s bílým masem, kteří z ní chtěli udělat prostitutku. Když se bránila a snažila se utíkat, jeden z pasáků ji brutálně znásilnil.

Naštěstí se Ashley nakonec podařilo utéci. Zhruba po měsíci začala trpět ranní nevolností, návaly špatné nálady a plačtivosti. Přestože děvče bylo přesvědčeno o tom, že trpí neplodností, koupilo si za dolar těhotenský test. Když na něm uviděla dvě čárky, přepadla ji zuřivost a zároveň

Foto: elviskennedy / flickr.com

Násilník se dověděl o tom, že s ním čekám dítě. Přišel, přiložil mi revolver k břichu a hrozil mi zabitím dítěte, když nestáhnou žalobu.

zoufalství. „Jak jsem mohla otěhotnět s tak odpudivým chlapem? To musí být zlý sen, to nemůže být pravda,“ opakovala si neustále. Bratrance, který u ní právě byl, se svěřila, že nechce a že nenávidí dítě, které v ní roste.

Když se znovu uklidnila, uvědomila si, že potrat přece jen nepřichází v úvahu. Těhotenství se u ní totiž objevilo poté, co jí lékaři sdělili, že je neplodná. „Bylo to znamení od Boha,“ říká Ashley Boyer a dodává, že s výjimkou toho jediného hysterického okamžiku nikdy nebrala myšlenku na potrat vážně. „Potrat je vražda a já přece nejsem vražedkyně,“ uvědomila si a v tom okamžiku se rozhodla, že dítě přijme. „Adopce pro mě nebyla řešením, věděla jsem, že mým úkolem je přijmout a vychovávat to dítě,“ dodává.

„Teď jsem šťastná, že mám zdravého synka. Je to ta nejlepší věc, jaká se mi kdy přihodila, a z hloubi duše věřím, že mi toto dítě dal Bůh, aby mi zachránil život. Kdybych je neměla, dále bych šla cestou špatných rozhodnutí a teď už bych klidně mohla být mrtvá,“ říká. Nakonec zdůrazňuje, že bez ohledu na to, jak byl její syn

počat, změnil její život k lepšímu. „Teď ho často brávám na modlitební shromáždění před potratovými klinikami, abychom společně zachraňovali nenarozené děti,“ uzavírá Ashley Boyer.

Analyn Megison

Příběh Analyn Megison je jiný. Tato žena vystudovala práva, byla to praktikující katolička a tak nesmírně odhodlaná odpůrkyně potratu, že byla s to odpovědět jasným ne na otázku, jestli by se rozhodla pro potrat, kdyby dítě bylo počato při znásilnění.

Pak přišel čas zkoušky. Analyn byla znásilněna a otěhotněla. „Nemohla jsem tomu uvěřit. Dítě ve mně rostlo a já se měla stát matkou následkem znásilnění. Navzdory obrovské bolesti a zděšení jsem se začala modlit za své nenarozené dítě, které má duši, jak jsem dobře věděla. Násilník se dověděl o tom, že s ním čekám dítě. Přišel, přiložil mi revolver k břichu a hrozil mi zabitím dítěte, když nestáhnou žalobu. Modlila jsem se: „Pane, zachraň život mému dítěti!“

Dále vypráví, že jí mnozí lidé, rovněž praktikující katolíci, kteří se sami prohlašovali za odpůrce potratu, radili, aby se dítěte zbavila. Modlila se ještě usilovněji k Bohu, aby ji osvobodil od těch, kteří smýšlejí o jejím dítěti jako o předmětu či dokonce jako o násilníkovi. Pomocnou ruku jí nabídly pouze sestry Matky Terezy a farář z její farnosti. Nejen se za ni modlili, ale také ji

Z hloubi duše věřím, že mi toto dítě dal Bůh, aby mi zachránil život. Kdybych je neměla šla bych cestou špatných rozhodnutí a klidně mohla být mrtvá.

bránili před útoky místních lidí, kteří ji za každou cenu chtěli provdat nebo ji přimět k potratu. „Jsem si jistá, že moje dítě stálo za to všechno, čím jsem musela projít. Prošla jsem pro ně i ohněm a vím, že to udělám pokaždé, kdykoli to ještě bude zapotřebí,“ dodává. „Jsem obětí znásilnění. Jsem matkou. Jsem milovanou Boží dcerou,“ shrnuje svůj životní příběh Analyn Megison.

Anna Slaugh Richey

Anna Slaugh Richey byla zneužívána svým otčímem od útlého dětství. Když jí bylo dvanáct, poprvé otěhotněla. Neřekla o tom nikomu kromě něho. Byla vystrašená a osamělá. Muž přinutil vyděšené dítě k potratu. O rok později ale děvčátko znovu otěhotnělo, jenže po zkušenosti s prvním potratem tentokrát otčímovi nic neřeklo.

Matka si ale po nějaké době všimla, že tělo její dcerky se začíná měnit a dostala z ní příznání těhotenství. Jakmile se matka dověděla, kdo je otcem, okamžitě se sbalila, popadla děti a odstěhovala se. Později ohlásila celou věc na policii. Otčím byl nakonec odsouzen na deset let do vězení.

Anna ale byla vystavena neustálému nátlaku, aby znovu podstoupila potrat. Přesvědčovali ji terapeuti, psychologové i lékaři, kteří si byli absolutně jisti tím, že je to nejlepší východisko. Jenže odvážné děvče s nimi nesouhlasilo. „Ve škole jsme se učili, že DNA dítěte pochází od obou rodičů, a to znamenalo, že dítě je z poloviny moje. Také jsem si uvědomovala, že dítě bude v následujících měsících v mém těle, a proto bude více moje, nežli jeho. Věděla jsem i to, že jestli podstoupím potrat, udělám přesně to, co si on přál, a že to bude jeho další vítězství nade mnou. Nejenom že by ve mně zabil nevinnost, ale také by zabil mou dcerku,“ vypráví a ještě dodává, že ačkoli by jí potrat pravděpodobně zjednodušil život, právě narození dítěte bylo jednou z věcí, o které se vyplatí bojovat.

Těhotenství pro ni bylo mimořádně obtížnou dobou. Byla drobná a její věk s sebou nesl obrovské riziko. Mnozí lidé se od ní odvrátili, a přece v sobě statečně nosila dítě. Když pak na ultrazvuku slyšela, jak mu bije srdíčko, zamilovala si je, jak sama přiznává. „Právě v tom okamžiku jsem se rozhodla, že o adopci nemůže být řeč,“ zdůrazňuje. Josey Ann se narodila předčasně, ale zdravá, 28. června 1995.

Zpočátku se o ni starala především babička, tak aby nezletilá Anna mohla dokončit studium. Nyní má manžela, který miluje ji i její dceru, a spolu s mužem mají ještě další čtyři děti. A když ji občas přepadne noční můra, zahání ji úsměvem své nejstar-

ší dcery. „Pouze se občas otřesu při pomýšlení, že bych se kdy mohla rozhodnout pro potrat a že by tu teď nebyla,“ vyznává. Josey je už osmnáct let, hraje na kytaru, připravuje se na vysokou školu a je aktivní v místní farnosti. „Ona je jedním z mnoha důvodů, proč vím, že potrat je zlo. Je to člověk a byla jím od samého počátku. Kdybych jí potratila, svět by tak přišel o nádhernou bytost,“ zdůrazňuje Anna Slaugh Richey, statečná žena vyrostlá z malé třináctileté hrdinky, která se proti mínění všech rozhodla zachránit dítě.

Studie – potrat nepomáhá

Všechna tato vyprávění nalézají své potvrzení ve výzkumu vědců z *Elliot Institute*. Ti zkoumali celkem 192 znásilněných žen, které otěhotněly. 69 % těchto žen se rozhodlo porodit dítě, 29 % podstoupilo potrat, a 1,5 % potratilo přirozenou cestou. Jejich odpovědi načrtávají jasný obraz. Potrat u znásilněné ženy je pohodlný především pro její okolí, ale jí samé to žádné dobro nepřináší. 80 % žen, které podstoupily potrat po znásilnění nebo po incestním útoku, uznává, že to bylo špatné řešení.

Většina z nich zdůrazňuje, že jim to ani v nejmenším nepomohlo vyrovnat se s traumatem a že to jejich trauma jen ještě prohloubilo.

Takřka polovina těch, které se rozhodly zabít své dítě, dnes zdůrazňuje, že to udělaly kvůli tlaku okolí, rodiny a lékařů. Pokud se potrat týkal nezletilých, nebyla to děvčátka sama, ale jejich rodiče a vychovatelé, kteří se dožadovali zabití dítěte. A nakonec nejvyšší údaj: Mezi znásilněnými ženami, které přivedly své dítě na svět, neexistuje ani jediná, která by litovala svého rozhodnutí. Autoři průzkumu z *Elliot Institute* také uvádějí, že neexistuje žádný seriózní průzkum, který by prokázal, že by

potrat přinesl jakýkoli psychický užitek ženám, které otěhotněly jako oběti zločinu. Chybí důkazy, že by se tím rychleji dostaly z traumatu po znásilnění nebo že by se s ním snáze vyrovnávaly.

Znásilnění nástrojem manipulace

Přívrženci potratu operují pouhými emocemi. V podobných debatách je ale zapotřebí emoce utiřit, protože ty neslouží dobru žen ani dětí. Zastáncům potratu ostatně také vůbec nejde o tyto dvě hodnoty, nýbrž o to, jak přesvědčit veřejnost, že potrat je občas nutný, aby si tak otevřeli branku vedoucí k legalizaci zabíjení nenarozených, a to už zdaleka nejen v případě znásilnění, ale i v jiných situacích, až k pouhému přání matky.

Drama znásilněných – jak ukazuje využívání příběhů takto postižených žen k propagaci zabíjení nenarozených dětí, a to nejen v Chile, ale také už předtím v Polsku – je využíváno k propagaci potratu ze strany mocné loby, které vůbec nejde o ženy či děti, ale o to, aby dodávala svým klinikám neustále nové objekty k likvidaci.

Tomasz P. Terlikowski

Každý den přijde v naší zemi vinou umělého potratu o život 65 dětí.

Prosíme, pomozte nám prolomovat lhostejnost a dát najevo, že jsou tu lidé přesvědčení o možnosti lepší cesty.

PŘIDEJTE SE K PRŮVODU

Odvahu k životu

V Brně 18. prosince 2013

17.00–18.30

Roh ulice Bašty a Masarykovy – Masarykova – náměstí Svobody – Česká – Joštova – Rašínova – náměstí Svobody – Koblišná – Malinovského náměstí

Cílem je poukázat na obrovské bezpráví páchané na dětech a jejich matkách, na důsledky umělého potratu pro ženu a povzbudit lidi k odvaze nebrat svým nenarozeným dětem život.

Nejdůležitější je vaše prostá přítomnost!

Těšíme se a jsme vděční za každého, kdo přijde alespoň na chvíli nebo předá toto pozvání dál.

Každé upozornění na pravdu může pomoci zachránit lidský život. Každá účast může někomu pomoci najít cestu dobra ze zoufalství.

Kontakt
Miroslav Kratochvíl
mirkratochvil@email.cz
608 475 073

614 dětí mohlo žít v Kladně a okolí

Za pět let bude chybět 20 tříd ve školách a o 20 let později budou chybět tito lidé jako nové pracovní síly a rodiče další generace.

614 je počet dětí zabitých před narozením umělým potratem v okrese Kladno v roce 2012. Matky těchto dětí budou v následujících letech nějakým způsobem trpět na následky zákroku – fyzickými následky operace, poruchou vztahu k otci dítěte a psychickými poruchami různého druhu, známými pod názvem postabortivní syndrom (PAS).

Nejen matky, ale i otcové, příbuzní a známí, kteří je tlačili k potratu, lékaři, kteří výkon provádějí, spolupracující zdravotní personál, aktivisté, kteří agitují, aby ženy měly právo zabít své vlastní děti, politici, kteří schvalují potraty nebo odmítají podnikat něco proti zabíjení nevinných, ale i dobří lidé, katolíci, kteří chodí do kostela a zavírají oči k tomuto velkému zlu – všichni máme nějakou účast na vině za usmrcení těchto nevinných dětí.

Foto: stopgenocide.cz

Od roku 1993 existuje v Kladně skupina lidí, z nichž každý se jeden určitý den v měsíci modlí a postí za nenarozené děti a jejich ochranu. Setkáváme se každou druhou sobotu v měsíci v 16 hodin kostele Božského Srdce Ježíšova v Kročehlevecích. Modlíme se nejdříve modlitby pro život, potom následuje čtení písma s krátkým výkladem a litanie k nejsvětějšímu Srdci Ježíšovu před Nejsvětější Svátostí. Víťame každého, kdo se k nám rád přidá.

Čtyřikrát jsme zorganizovali výstavu Stop genocidě s peticí za zastavení potratů – na hlavních třídách, před gymnáziem a na Sítné. Na velkých obrazových panelech srovnává výstava potraty s různými typy genocidy v historii. Chce tím oslovit zvláště mladé lidi, dříve než se nechají vtáhnout do „kultury smrti“.

Tato věc se ale týká všech. Nejenže se rodí málo dětí, takže národ vymírá, ale všeobecné přijímání praxe zabíjení nenarozených vede k znevažování života každého člověka. Tento postoj je nakažlivý. Proti procesům asistované reprodukce (výrobě dětí ve zkumavce), ve kterých umírá mnohem víc dětí, než se narodí, skoro nikdo nezvedá hlas. Je tlak na zavedení eutanazie. Staří, vážně nemocní a postižení lidé prý nemají dostatečnou „kvalitu života“, takže se zdá milosrdné jim pomáhat z tohoto života (čímž se ušetří náklady na zdravotnictví). Ztrácí se vědomí, že každý člověk je stvořen k obrazu Božímu, a jeho život posvátný. Představa, že utrpení, které je obětováno Bohu, může působit milost pro trpícího a jeho okolí, je naší společnosti cizí. Každá práce pro život je svědectvím o Kristově lásce na kříži a v naší současné společnosti cennou možností evangelizace.

Kdo by se chtěl připojit nebo měl další nápady práce pro život, případně chce více informací, může se na nás obrátit.

David a Michaela Prentisovi
tel.: 312 686 642, lpp@lpp.cz

Olomoucký průvod ODVAHA K ŽIVOTU

16. prosince od 16 hodin

Biskupské náměstí – Denisova –
Horní náměstí – třída Svobody –
Riegrova – Horní náměstí

Kontakt:
pavel@op.cz, 602 858 800

Život je vždy dobro

a je krásné, když můžeme vidět úsměvy a oči
našich dětí, které jsme nechali žít.

Pražský průvod ODVAHA K ŽIVOTU

4. prosince od 17.00 do 18.30

Mariánské náměstí – Staroměstské nám. –
Celetná – Na Příkopě – Můstek

Kontakt:
marie.snopkova@centrum.cz, 732 846 273

Život je vždy dobro

a zabít nevinného dítěte nemůže být nikdy řešením problémů.
Vždy je lepší zvolit život než smrt.

Neobyčejný poklad naší poradny

Na podzim roku 2005 jsem podala první avízo o tom, že do vznikajícího projektu Poradny pro ženy v tísní Aqua vitae hledáme kandidátky, které by se chtěly stát profesionálními poradkyněmi a pomocnicemi na cestě životě ženám, které z nějakého důvodu mají pocit, že je to mj. i umělý potrat, který se nabízí jako řešení jejich tíživé situace.

Foto: archiv HPŽ ČR

Poradna Aqua vitae tehdy získala základní tým pracovníc. Podařilo se po několikaměsíčním školení vytvořit stabilní tým. Na jeho základě stavíme dodnes, i když je nás už výrazně více než tehdy.

Mezi ty klíčové postavy, které stály u zrodu projektu poradny a výrazně a to slovo podtrhuji, velice výrazně přispěly, patřila i paní Marie Lindrová. V den, kdy píší tento text, jsem se zúčastnila jejího pohřbu. Je to již druhé úmrtí, jistě předčasné, které zasáhlo do našeho uskupení po-

máhajících pracovníků. Před několika lety náhle, pár dní před Vánocemi, odešla paní Helena Dubišarová, maminka čtyř malých dětí. Teď nás po krátké, ale zákeřné a těžké nemoci, opustila Marie. Její svědectví je ale mimořádné.

Zkraje září s manželem díky dárku od dětí strávila několik dní v zahraničí na dovolené, která byla naplánována u příležitosti jejich 50. výročí společného života. Toto výročí se slavilo v kruhu rodiny a přátel

téměř na den přesně ode dne Mařenčina pohřbu, na témže místě, v témže kostele.

Marie onemocněla zákeřnou rakovinou. Ale – a to ale opět podtrhuji – její přístup k nevléčitelné a rychle postupující nemoci stvrdil míru víry. Víry, která se stala tím nejlepším a doslova akreditovaným kurzem nám všem – krizovým pracovníkům. A to byla škola! Pán at je Marii a jejím příkladem pochválen. Ona sama je již jistě, jak věříme, v Jeho náručí, kam se tolik a s neskrývanou radostí těšila. Marie sloužila celá léta v poradně obětavě, věnovala svůj čas a síly všemu a všem, kde to bylo třeba. Pamatuji si na půlhodinové hovory o technických poruchách v kanceláři – opravila připojení k internetu, zprovoznila software a dokázala probudit databázi. Žena, která k počítačům přišla v seniorském věku. A dělala i toto s neskrývanou radostí a nasazením.

Marie byla, je a navždy zůstane náš poklad. Za své působení v poradně pomohla tisícovce žen zcela osobně. Věnovala jim svůj čas, vědomosti, úsilí a také životní zkušenosti. Právem byla v březnu letošního roku oceněna cenou Křesadlo – cenou pro dobrovolníky alias obyčejné lidi, kteří dělají neobyčejné věci. A to tak s Maruškou bylo a je. Neobyčejná. Poklad naší poradny. Ať odpočívá v náručí Toho, Kdo byl Jejím životem. A ona život milovala. Věděla proč. Víte už, co je to „akreditace a profesionalita“?

Zdeňka Rybová
vedoucí poradny Aqua vitae

Přijďte podpořit 6. Pochod pro život v Plzni!

Každý člověk má právo na život od početí do přirozené smrti.

Má dnes skutečně každý právo na život?

Víte, že v roce 2012 bylo v Plzeňském kraji provedeno **1333 potratů?**

Přijďte se zastat těch nejbezbrannějších i Vy!
Poklidný pochod vychází **10. prosince 2013 v 17:00** od Západočeského muzea a končí na náměstí Republiky.

Kontakt: <http://www.facebook.com/pochodprozivot.plzen>
J.Nejdl@seznam.cz
723 483 096

Objednávkový formulář

Pomozte nám s distribucí materiálů – svým přátelům a známým ve škole, v práci, v sousedství. Z médií se lidé mnoho nedozvědí a musejí se často poučit až z vlastních, někdy velmi bolestivých chyb. Veškeré materiály jsou zasílány zdarma. Za jakékoli dary umožňující další výrobu informačních materiálů budeme vděční.

Brožurky a knihy

Počet

B004	Informace o antikoncepci – mechanismy účinku, zkušenosti z interní medicíny, dopady na vztahy	
K004	Ach, ten Sokrates... – dialog Sokrata s gynekologem, filosofem a psychologem o umělých potratech	
K003	Když rozkvetne rumišťe – životopis Nancy Hamiltonové, postiženého děvčátka, jehož život byl obohacením pro celou společnost	

Letáky

L004	Nesoudíme. Pomáháme – nabídka pomoci ženám nuceným k umělému potratu	
L002	Aqua vitae – informace o poradně pro ženy provozující zelenou linku dostupnou zdarma z celé ČR	

Ostatní materiály

M001	Model plodu ve 12. týdnu těhotenství	
S010	Samolepky: „Adopci mu dáte šanci, potratem jen smrt“	
M002	Ručičky počatého dítěte v 10. týdnu po početí ze starostříbra vhodné k připnutí na oděv.	max. 2ks

DVD

Počet

F001	Němý výkřik – bývalý ředitel potratové kliniky dr. Bernard Nathanson vysvětluje průběh umělého potratu	
F003	Svoboda volby – dokument ukazující bez jakýchkoliv tabu výkon umělého potratu	
F005	Kultura života – Otázky bioetiky – osm filmů na dvou DVD: původ bioetiky, potrat dnes, umělé oplodnění, kmenové buňky, prevence AIDS, legalizace eutanazie, paliativní medicína, bioetika a komunikace	

Nesoudíme. Pomáháme

Čekáte nečekaně dítě a cítíte se nucená k umělému potratu? Pomůžeme vám, abyste nemusela jednat pod nátlakem.

volajte: 800 108 000
necekanetehotna.cz

- Čekáte další dítě a máte strach, jak partner zareaguje?
- Vyhazuje vás přítel z bytu a nevíte, co s vámi bude?
- Jste studentka a rodiče vás nutí k potratu?
- Máte strach, co řekne zaměstnavatel?
- Jste cizinka bez zázemí, ale chcete dát dítěti šanci?
- Nevíte, co přesně znamenají odborné termíny a máte strach se zeptat?
- Jste na všechno sama a uvítala byste kontakt na rodinu, která by vám pomohla během těhotenství, příp. i po narození dítěte?

Čekáte nečekaně dítě a cítíte se nucená k umělému potratu? Pomůžeme vám, abyste se nemusela rozhodovat pod nátlakem.

<http://necekanetehotna.cz>

Jméno a příjmení

E-mail, telefon

Adresa

Pomozte nám zprostředkovat nabídku pomoci ženám nuceným svým okolím k potratu. Pomozte nám domluvit umístění a pravidelné obnovování letáků či plakátů do čekáren, knihoven, obecních úřadů, informačních center, obchodů, lékáren, klubů, ... Pomozte nám získat osobní záštity primátorů, starostů a obecních politiků.

Děkujeme!

Materiály lze objednat na <http://prolife.cz>. Vyplněný formulář lze zaslat na adresu Hnutí Pro Život ČR, Hlubočepská 85/64, 152 00 Praha nebo na info@prolife.cz.

Zlatá rybka – vzor pro vládcy moderní „sebevědomé“ společnosti

Zlatá rybka si údajně pamatuje věci po dobu tří vteřin. Proto se v malém akváriu nezblázní a je spokojená.

Denně jsme svědky, jak média (respektive jejich majitelé) manipulují se společností. Jaké způsoby využívají?

Foto: Louish Pixel / flickr.com

Strategie odvádění pozornosti

Základním elementem sociální kontroly je strategie rozptylování veřejné pozornosti od důležitých otázek a změn řízených našimi politickými a ekonomickými elitami za použití technik zaplavujících veřejnost nepřetržitým odváděním pozornosti a bezvýznamnými informacemi. Strategie rozptylování pozornosti je také podstatná k vymýcení veřejného zájmu o základní vědomosti vědy, ekonomie, psychologie a dalších.

Vytvoření problému a nabídka řešení

Tato metoda v podstatě zdůrazňuje symptomy, zatímco skrývá zásadní kauzy. Například poukazuje na násilí ve městech nebo na podrobnosti krvavých útoků, aniž by vyšetřovala příčiny těchto problémů. Vytváří a manipuluje také s krizemi, které se týkají ekonomiky nebo násilí, aby veřejnost přijala nezbytné zlo v podobě omezení práv a svobod.

Strategie podřizování

Další způsob, jak získat souhlas veřejnosti s nepopulárními opatřeními, je představit je jako „bolestné, ale nutné“ s cílem získat veřejné pochopení pro jejich budoucí uplatnění. Je to podobné jako postupná strategie. Je snazší přijmout budoucí oběti namísto okamžité porážky na prvním místě, protože účinek není pocíťován hned. Tato strategie byla velmi oblíbená v Sovětském svazu – například v jejich pětiletkách.

Zacházení s veřejností jako s dítětem

Mnoho reklam a propagandy využívá dětské řeči a intonace dětí, jako by divák nebo posluchač byl malé dítě nebo mentálně zostalý. Pravidlo je takové, že pokud s lidmi zacházíte jako by byli 12leté děti nebo ještě mladší, mají sklon reagovat bez kritiky, tak jak to dělají děti.

Povzbuzení emocionálních reakcí místo racionálních

Toto je klasická technika pro obejití racionální analýzy a kritické úvahy. To také otevírá dveře nevědomí, kam se implantují plány, přání, strachy, úzkosti, nutkání a požadované iracionální chování.

Zahlcení maličkostmi k udržení ignorace

Je důležité přimět lidi k neschopnosti rozumět technologiím a metodám používaných k jejich zotročení. Kvalita poskytovaného masového vzdělání je úmyslně udržována nevalná a mizerná, jak je to jen možné, aby lidé mohli být manipulováni jako ovce.

Podporování veřejnosti – být šťastný s průměrností

To zahrnuje podporování veřejnosti, aby uvěřila tomu, že je v módě být hloupý, vulgární a nevdělaný, kdy je každý pobízen k tomu, aby uvěřil, že právě toto jsou charakteristiky podstatné pro moudrost dosažovanou věkem (např. seriál Simpsonovi).

Postupná strategie

To v podstatě znamená postupně zavádět destruktivní sociální politiku, která by byla neakceptovatelná, kdyby byla na veřejnost uvalena náhle.

Podpora společenské i osobní viny

Týká se to neustálého spílání lidem či celým národům za jejich vlastní neštěstí, kvůli selhání jejich inteligence, jejich schopností nebo jejich snah tak, aby nezkoumali strukturální vady systému, který je zotročuje. Když budeš usilovně pracovat, budeš úspěšný. Nezbohatneš-li, pak jsi nepracoval dostatečně tvrdě nebo chytře a skončil jsi jako břídil.

Poznat individuální lidi lépe, než oni znají sami sebe

Za posledních 50 let vědecký pokrok vygeneroval rostoucí propast mezi tím, co veřejnost ví a mezi vědomostmi dominantních elit. Díky biologii, neurobiologii a aplikované psychologii „systém“ získal vyspělé znalosti fyzické a psychologické povahy lidí. Těchto vědomostí se cynicky využívá k manipulaci s veřejností, jako kdyby to bylo stádo.

Jediný způsob jak změnit nastavený systém, je odmítnout se na něm podílet a aktivně se podílet na jeho kritice a nápravě.

Zpracováno podle Noam Chomsky (redakčně upraveno)